

РЕШЕНИЕ

№ 7804

гр. София, 14.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.12.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

**ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов
Лилия Йорданова**

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **9200** по описа за **2023** година докладвано от съдия Евгени Стоянов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на К. Р. Д., ЕГН: [ЕГН] срещу Решение № 3733 от 03.08.2023 г. г., постановено по НАХД № 20231110207680 по описа за 2023 г. на Софийски районен съд, с което е потвърден електронен фиш Серия К № 4580540 от 15.03.2021 г. за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство или система, издаден от СДВР, с който на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 2, т. 3 от Закон за движение по пътищата (ЗДвП) на касатора е наложена глоба в размер на 100 лева за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

С касационната жалба се излагат подробни съображения за незаконосъобразност и неправилност на обжалваното решение. Счита, че е възможно техническото устройство- камера да не е било надлежно свързано и прикрепено към автомобила на проверяващите, поради което е налице неправилно боравене с процесното автоматизирано техническо средство. Намира, че представеният снимков материал не е годно доказателствено средство. Навежда аргументи, че са налице предпоставките за приложение на института „маловажен случай“. Смята, че районният съд неправилно се е позовал на разпоредби от Наказателно- процесуалния кодекс. Претендира разноски по делото.

Касаторът- К. Р. Д., редовно призован, в о.с.з., не се явява и не се представлява.

Ответникът- Столична дирекция на вътрешните работи, редовно призован, представлява се от юрк. С., който оспорва касационната жалба и счита, че решението на първоинстанционния съд като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административен съд София- град, XV – ти касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл. 218 АПК, приема следното:

Касационният контрол за законосъобразност на оспореното съдебно решение, упражняван от Административен съд София-град е ограничен от въведените с жалбата основания (чл. 218, ал. 1 АПК), с изключение на съответствието му с процесуалните изисквания, свързани с правораздавателната власт на въззивната инстанция, съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба и с материалния закон.

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

На база събраните в хода на съдебното производство доказателства, софийски районен съд е установил от фактическа страна следното: На 07.03.2021 в 12:05 часа, мобилна автоматизирана система за видеоконтрол „TER1-M”№ 653 заснела лек автомобил марка „Сеат”, модел „И.” с рег. [рег.номер на МПС] , движещ се по Околовръстен път на [населено място] с посока на движение от [улица]към [улица], с превишена скорост - 113 км/ч., при максимално разрешена за движение извън населено място и указана с пътен знак „В-26” – 90 км/ч. При направена справка по регистрационен номер на автомобила е установено, че същият е собственост на К. Р. Д.. На същият е издаден обжалваният електронен фиш Серия К № 4580540 от 15.03.2021 г., с който на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 2, т. 3 от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 100 лева за нарушение на чл. 21, ал.1 от ЗДвП. Към датата на извършване на нарушението – 07.03.2021 г. мобилна автоматизирана система за видеоконтрол „TER1-M”№ 653 е преминала последваща периодична техническа проверка на 23.10.2020 г. като срокът на валидност на проверката е до 23.10.2021 г.

Първоинстанционният съд е приел, че при издаването на електронния фиш не са допуснати съществени нарушения. Прието е също така за безспорно установено, че касаторът е осъществил състава на визираното административно нарушение и наложеното наказание е в рамките на предвидения в закона размер. Горното дава основание да се приеме, че въззивният съд пълно и всестранно е изследвал фактическата обстановка и въз основа на събраните доказателства е извел правилни правни изводи. В тази връзка обжалваното решение е съобразено с материалния закон, като при постановяването му не е допуснато нарушение на процесуалните правила.

Настоящата съдебна инстанция напълно споделя изводите на районния съд, както за нарушената норма, така и за санкционната. Последните са изключително ясни, конкретни и изчерпателни и съдът не счита, че трябва да бъдат преповтаряни.

Не са налице наведените в жалбата касационни основания.

Обжалваният електронен фиш съдържа предвидените в чл. 189, ал. 4 от ЗДвП реквизити: посочени са териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, а именно СДВР, мястото, датата, точният час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственикът, на когото е регистрирано превозното средство, нарушените разпоредби, размерът на глобата, срокът и сметката на доброволното ѝ заплащане. В случая разпоредбата на чл. 54 от ЗАНН, уреждаща реквизитите на наказателното постановление, не е приложима, тъй като чл. 189, ал. 4 от ЗДвП е специална норма за ангажиране на административно-наказателната отговорност на водачите на МПС при нарушения, установени и заснети с техническо средство, в отсъствието на контролен орган. Макар и нормата на чл. 189, ал. 11 от ЗДвП да предвижда, че електронният фиш е своеобразен аналог на наказателно постановление, това важи единствено по отношение на правните последици от влизане в сила на двата акта. Законодателят не е предвидил пълно приравняване между електронния фиш и наказателното постановление нито по отношение на съдържанието им /предвид реквизитите, установени в чл. 189, ал. 4 от ЗДвП/, нито във връзка с процедурата по съставянето им. Ето защо сроковете по чл. 34 от ЗАНН в конкретната хипотеза са неприложими. Те регламентират сроковете за съставяне на АУАН и за издаване на наказателно постановление, а електронният фиш не е нито едното, нито другото. Законовата препратка на чл. 189, ал. 14 от ЗДвП към разпоредбите на ЗАНН е приложима единствено за неуредените в ЗДвП случаи по съставянето на актовете, издаването и обжалването на наказателните постановления и по изпълнението на наложените наказания. Електронните фишове и съкратената процедура, по която същите се издават, остават извън обхвата на препращащата норма.

Съгласно чл. 189, ал. 4 от ЗДвП при нарушение, установено и заснето с техническо средство, в отсъствието на контролен орган, на нарушителя се издава електронен фиш за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение. Легалната дефиниция на понятието „електронен фиш“ се съдържа в § 1 от ДР на ЗАНН, възпроизведена и в § 6, т. 63 от ДР на ЗДвП. Електронният фиш е електронно изявление, записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от автоматизирани технически средства.

Противно на твърдяното в касационната жалба нарушението е безспорно установено с годно техническо средство, като приложените снимки съгласно чл. 189, ал. 15 от ЗДвП са годни веществени доказателства, без да са налице пороци.

С разпоредбата на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП е въведена забрана за водачите на пътни превозни средства да превишават изрично посочените стойности, съобразно категорията на съответното МПС. Установена е скорост на движение с 23 км/ч. повече от максимално позволената извън населено място скорост от 90 км/ч. В чл. 182, ал. 2, т. 3 от ЗДвП (към датата на извършване на нарушението) е предвидено, че за превишаване от 21 до 30 км/ч. нарушителят се наказва с глоба в размер на 100 лева. Съгласно разпоредбата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, при нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, в отсъствието на контролен орган и на нарушител се издава електронен фиш за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение.

Следва да се отбележи, че оплакванията на касатора по отношение, че средството за заснемане е следвало да е стационарно и да функционира в отсъствие на контролен орган, както и другите направени възражения за процесуални нарушения, свързани с вида и начина на функциониране на техническата система, са несъстоятелни, тъй като, както е видно и от касационната жалба, същите на се основават на нарушения на конкретни норми на закона.

На следващо място, по отношение доводите на касатора относно приложение нормите на НПК и НК, преpraщащата норма на чл. 11 от ЗАНН предвижда, че по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на НК, доколкото в този закон не се предвижда друго. Безспорно давността е обстоятелство, което погасява отговорността. Изричните разпоредби на ЗАНН по въпросите за давността не уреждат абсолютната давност като максимално възможна продължителност на административно-наказателното производство - чл. 34 урежда сроковете за започване на административно-наказателното производство, съответно за издаване на наказателното постановление след съставянето на АУАН, а чл. 82 - давността за изпълнение на наложеното административно наказание с влязъл в сила и подлежащ на изпълнение акт. Следователно, в ЗАНН е налице непълнота, която се преодолява чрез субсидиарното прилагане на разпоредбите на общата част на НК на основание преpraщащата норма на чл. 11 от ЗАНН.

В глава IX от НК „Погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание”, чл. 79 предвижда, че наказателното преследване се изключва когато е изтекла предвидената в закона давност. Съобразно разпоредбата на чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години за всички други наказания с изключение на тези дадени в предходните точки на същата алинея. Разпоредбата на чл. 81, ал. 3 от НК е предвидила обаче абсолютна давност, с изтичането на която, макар да е било образувано производство, отговорността се погасява. В цитираната разпоредба е посочено, че независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член. В конкретния случай давността е три години, а абсолютната давност съобразно разпоредбата на чл. 81, ал. 3 от НК е четири години и половина от момента на извършване или довършване на нарушението по аналогия от чл. 80 ал. 3 от НК. Нарушението е извършено на 07.08.2021 г., поради което и абсолютната давност за наказателно преследване не е изтекла към настоящия момент. Процесното нарушение не представлява маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, доколкото такива са нарушенията, които се отличават с по-ниска обществена опасност от обичайните нарушения от същия вид (арг. от § 1, ал. 1, т. 4 от ДР на ЗАНН, съгласно която: "Маловажен случай" е този, при който извършеното нарушение от физическо лице или неизпълнение на задължение от едноличен търговец или юридическо лице към държавата или община, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение или на неизпълнение на задължение от съответния вид.) В конкретния случай не са установени обстоятелства, сочещи, че въпросното нарушение е с по-ниска обществена опасност от обичайните. Не е установено също така наличието на някакво конкретно извинително обстоятелство,

поради което и не са налице основания за приложението на цитираната разпоредба. В случая деянието, обявено за наказуемо е свързано със спазване на правилата за движение по пътищата, за които нормативната база предвижда строги правила за осъществяване, като целта на закона е да се опазват животът и здравето на участниците в движението по пътищата и да се улеснява тяхното придвижване. Неспазването на правилата, свързани с движение по пътищата би застрашило нормалното осъществяване на значими обществени отношения, свързани с безопасността на движението, съответно здравето и живота на гражданите. Налага се изводът, че въпросното деяние не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с други подобни случаи, поради което не са налице условията същото да бъде квалифицирано, като маловажен случай.

По изложените съображения и поради липсата на релевантни с жалбата касационни основания, и на други такива по чл. 218, ал. 2 АПК, установени от касационната инстанция служебно, оспореното решение следва да бъде оставено в сила.

Предвид разпоредбата на чл. 63д, ал.1 ЗАНН съдът дължи произнасяне по исканията на страните за присъждане на разноски. С оглед на крайния резултат, искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно. Същото следва да бъде определено в размер на 80 лв. на основание чл. 37 от Закона за правната помощ /ЗПП/ във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ и съобразено с фактическата и правна сложност на спора.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София – град, XV – ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3733 от 03.08.2023 г. г., постановено по НАХД № 20231110207680 по описа за 2023 г. на Софийски районен съд, с което е потвърден електронен фиш Серия К № 4580540 от 15.03.2021 г. за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство или система, издаден от СДВР, с който на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 2, т. 3 от Закон за движение по пътищата (ЗДвП) на К. Р. Д. е наложена глоба в размер на 100 лева за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

ОСЪЖДА К. Р. Д. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 80 (осемдесет) лева разноски по делото.

Решението не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ : 1.

2.